

หวงรัก

บทที่ 34

ฟ้ารุ่งแยกเข้าห้องเมื่อกลับถึงบ้าน กณายังนั่งดูโทรทัศน์ อยู่คนเดียวที่ห้องข้างนอก เขาอยู่จนตึกเสมอ บางครั้งดูทีวี บางครั้งอ่านเขียนหนังสือวัน ฟ้ารุ่งเคยออกมาพบเห็นบ่อยๆ แต่ จะร่วมวงด้วยก็ไม่กล้า กลัวชายหนุ่มจะคิดว่าเธอจงใจให้ทำแล้วจะไม่ยอมค้างอยู่ที่บ้านด้วย

ในครั้งนี่เมื่อฟ้ารุ่งเปิดประตูห้องเดินเข้าห้องครัวแล้วกลับออกมา พร้อมกับแก้วนม เขาก็หันมาเรียก

“มานั่งด้วยกันก่อนซิ ฟ้า”

เธอเดินมานั่ง “ยังไม่่วงนอนหรือคะ”

“นอนไม่หลับ” เป็นคำตอบขรึมๆ

เธอปั่นตัวเองแก้ก้อ “แย่จิง ตอนนีฟ้าหิวตึกกก”

“ดีแล้วละ ลูกจะได้แข็งแรง”

“พีณาที่จะเอาอะไรหรือเปล่านั้น นมสักแก้วไหมคะ”

“แค่ฟ้านั่งคุยกับพีสักรู้ก็พอ”

ฟ้ารุ่งรู้ว่าอะไรบกวณจิตใจของชายหนุ่ม หญิงที่เขารักไม่มี ทำที่สนใจใยดีเขาแม้สักนิด ซ้ำยังพาคนรักใหม่มาหยามน้ำใจกันถึง บ้าน แต่ว่าเธอไม่กล้าพูดอะไรเกี่ยวกับมณศิรา ทั้งยังไม่มีเรื่องอื่น จะชวนพูดคุย

“มณเขาผิดหวังจากภุริใช้ไหม” ชายหนุ่มเป็นฝ่ายถาม

ฟ้ารุ่งนิ่งไปชั่วครู่ “ฟ้าแค่รู้ว่าเขาเล็กกัน”

กณาทมองหญิงสาว สีหน้าเครียดขรึมอ่อนโยนลง เธอไม่เคย พูดทับถมให้ร้ายใครเลย ผิดกับหญิงสาวอีกคนหนึ่งซึ่งมีเรื่องของคนอื่นมาเล่าให้เขาฟังอย่างคนช่างพูดรวมทั้งเรื่องราวของฟ้ารุ่งด้วย

“แล้วทำไมฟ้าไม่ชอบอยู่ที่บ้านใหญ่” เขาถามประโยคเดิมที่เคยถามมาแล้วหลายครั้งราวกับยังข้องใจไม่คลาย “ทำไมถึงต้องทำเหมือนหนีมาจากคนที่เขารักเป็นห่วง ต้องการดูแลฟ้า”

หญิงสาวหลบตา สีหน้าเจื่อนจาง

“ฟ้ามีเหตุผลคะ”

ชายหนุ่มนึกถึงวันที่เขาไปรับหญิงสาวจากโรงพยาบาลมาอยู่ที่ บ้านของราตรี สภาพของฟ้ารุ่งคล้ายคนเจ็บป่วยทางใจอย่างหนัก หลังจากนั้นเธอชวนเขากลับไปบ้านใหญ่เพื่อเก็บข้าวของเงียบๆ ขณะที่ ภุริไปทำงาน เธอไม่ตอบคำซักถามของสองสาวใช้ซึ่งพาดพิงถึงความ ห่วงใยของ “คุณผู้ชาย” แม้แต่คำเดียว

เขาเดาไม่ออกว่าทั้งสองมีเรื่องอะไรกัน

“ไม่ใช่ว่าพี่อยากจะซักไซ้ แต่พี่แปลกใจ... ความต้องการของ ผู้หญิงคนหนึ่ง กลับตรงข้ามกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง มณ ต่างจากฟ้า... พี่เสียตายเป็นหลงผิดมานานเหลือเกิน”

“ทุกคนต่างก็มีความต้องการ มีเหตุผลของตัวเอง ไม่มีใครผิด ใครถูกหรือคะพีณา”

ชายหนุ่มพูดว่า “พี่รู้แต่ว่าพี่ผิด และพี่เสียใจมาก”

“พีณาไม่ผิดหรือคะ”

“ผิดซิ พี่ทำให้ฟ้าเสียใจใช้ไหม”

“เรื่องผ่านไปแล้ว ตอนนั้นพวกเราต่างก็เป็นเด็ก พีณา อย่าตำหนิตัวเองอีกเลย ฟ้าไม่ติดใจต่อว่าอะไรหรือคะ ตอนนี พีณา กลับมาเป็นพี่ชายคนเดิม พีณาดูแลฟ้าขนาดนี้ ฟ้าก็ตั้งใจ ที่สุดแล้ว”

ชายหนุ่มอยากจะเอื้อมมือไปสัมผัสใบหน้าอ่อนใสที่เคยสนิทชิด ใกล้ ทว่าดูเหมือนเส้นขีดแบ่งกันที่ต่างคนต่างก็รักษาไว้อย่างเคร่งครัด จะกีดขวาง..

“ฟ้าพอใจที่พี่มาอยู่อย่างนี้หรือ” เขาถามขรึมๆ “รู้ไหมว่า มันปิดโอกาสที่ฟ้าจะพบคนดีๆ เพราะใครๆ ก็อาจเข้าใจผิดได้”

“ฟ้าไม่ได้ต้องการจะพบใครนี่คะ”

“ฟ้ายังอายุน้อย ยังมีโอกาสอีกมากนัก”

“มีโอกาที่จะผิดหวังและเจ็บปวดอีกหรือคะ ไม่เอาละคะ ฟ้าเข็ดแล้ว ไม่ต้องการพบใครอีก ขออยู่กับลูกไปจนแก่ตาย”

ชายหนุ่มอดยิ้มไม่ได้

“แล้วพี่ล่ะ”

“สักวันหนึ่ง พีณาก็คงจะพบใครสักคน” เธออดหัวน้ไขไม่ได้ ที่จะนึกถึง เธอจะทำใจได้แค่ไหนหากกณาทมีคนรักใหม่ “ถ้าเขา ทนฟ้าได้ เราก็จะเป็นครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น แต่ถ้าเขาไม่ชอบฟ้า พีณาก็ไม่ต้องฝืนใจหรือคะ”

“ถ้าพี่บอกว่าจะดูแลฟ้าไปจนกว่าจะหมดเรี่ยวแรง ฟ้าจะว่ายังไง จะให้พี่สัญญาก็ได้นะ” ประโยคหลังเขาหลิวตาคลายหยอกเย้าและ ยังเตือนความทรงจำในหนหลัง

ฟ้ารุ่งคิดว่าเขาพูดด้วยความเจ็บปวดผิดหวังกระมัง ก็มณศิรา คงคู่รักใหม่มาให้เห็นถึงที่ แล้วยังไม่พูดกับเขาเกินจากที่จำเป็น

จำได้ว่าเมื่อเธอยังเป็นเด็ก เวลาร้องไห้แง พี่ชายคนนี่

มักจะปลอบด้วยการให้สัญญาอะไรก็ตามที่เธอร้องขอ..... พี่ณาต้องสัญญาก่อน... ได้ซีพี่สัญญา เอละเล็กร้องให้ได้แล้วนะคนดี.....

ในครั้งนี่เธอกลับพูดยิ้มๆ “อย่าสัญญาเลยคะ สร้างคำพูดขึ้นมาเป็นเงื่อนไข ผูกมัดตัวเองโดยไม่จำเป็นเปล่าๆ พี่ณาไม่ได้เรียกร้องต้องการสักหน่อย... พี่ณาไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะ พี่ณาจะได้เอาสัญญามาหลอกล่อให้หยุดร้องไห้”

“พี่รู้ และสัญญาของพี่ก็ไม่ใช่เพียงเพื่อที่จะหลอกล่อเด็กงอแง แต่พี่จะให้จากใจ หากว่าพี่ต้องการ”

หญิงสาวรู้สึกหัวใจเต้นแรงกว่าปรกติ สีหน้าของชายหนุ่มอ่อนโยนจริงใจ ปรกาศตาของเขาที่ประสานกับตาเธอ คล้ายมีอะไรบางอย่างที่ผิดไปจากพี่ชายคนเดิม จุดประกายอบอุ่นขึ้นในหัวใจ

หญิงสาวอดหวั่นไหวไม่ได้ เขาจงใจจะบอกอะไรเธอหรือเปล่า หรือว่าเธอคิดไปเอง

ฟ้ารุ่งกลับมาห้อง ทอดกายลงนอนถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้ชายคนนี่คือคนที่เธอรักฝังใจมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ เจ็บปวดเมื่อพลัดพรากจากกันด้วยความไม่เข้าใจ ในบัดนี้เมื่อมาอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกัน เธอกลับกลัวที่จะหยิบบ่นหรือตอบรับไมตรี อันจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่เธอเคยใฝ่ฝันถึง กลัวว่าหากเสียเขาไปอีก เธอจะเจ็บปวดจนทนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้

กณาท เองก็ต้องทอดถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นกัน ในบัดนี้หากเขามีจิตใจต่อฟ้ารุ่ง อะไรเล่าที่ขัดขวางกันกลาง ฐานะนั้นแหละคือเหตุผล หลังจากที่ชายหนุ่มหันหลังให้ฟ้ารุ่งเพื่อมณฑิรา จนกระทั่งถูกมณฑิราทิ้งไป และเขากลับมาเป็น พี่ณา ของเธออีกครั้ง ฟ้ารุ่งก็กลายเป็นภรรยาฝ่ายของมหาเศรษฐีไปแล้ว ทั้งยังกำลังตั้งครรภ์ทายาทของพีริชต์ ฟ้ารุ่งจะเลือกเขาจริงๆ หรือว่าเพียงแต่จะขออาศัยพักพิงชั่วคราวชั่วคราว จนกว่าเธอจะกลับไปสู่ความมั่งคั่งร่ำรวยที่เธอละทิ้งมาด้วยปัญหาที่ชายหนุ่มคาดเดาไม่ได้กันแน่

อรละออ ดีอกดีใจเป็นอย่างยิ่งกับการมาของฟ้ารุ่ง เช่นเดียวกับบรรดาพนักงานที่ทักทายอย่างยินดี คนที่เคยมองเธอแปลกๆ บางครั้งซุบซิบนินทา เดียวนี้เปลี่ยนเป็นแยมยิ้มยินดี

“หน้าท้องออกมากแล้วหรือคะ ถึงได้ใส่เสื้อคลุม” หญิงสาวถามพลางลูบคลำเมื่อเห็นฟ้ารุ่งใส่เสื้อชุดหลวมสำหรับคนมีครรภ์ หากแล้วก็ตามตอบเองว่า “ยังไม่เห็นมีอะไรเลย แบนราบยังกับสาวๆ”

“เออขยายมากแล้วคะ กระโปรงพี่ฟ้าคับหมดทุกตัวเลย”

“อรวพี่ฟ้าห่อมากกว่าละมั้ง อยากจะใส่ชุดคลุมท้อง ประกาศให้ใครๆ รู้ว่าฉันกำลังจะเป็นแม่นะจ๊ะ”

“แหม รู้อีก” ฟ้ารุ่งหัวเราะ

“อีกนานไหมคะกว่าอรจะได้อุ้มหลาน”

“ไม่นานหรอกคะ เวลาผ่านเร็วออก”

“ตื่นตื่นจังเลย แล้วนี่คุณอาจะเห่อหลานเหมือนกันหรือเปล่า” เธอหมายถึงภุริ “ตอนนั้นจะแต่งห้องเด็กเสียหุหุรา ดีไซน์ตู้เตียงใหม่หมด ตอนนี้อยอกหัก พับโครงการเก็บเข้าลิ้นชักไปแล้ว”

ฟ้ารุ่งถามขีมิๆ

“เรื่องแต่งงานไปถึงไหนกันแล้วคะ”

“เลิกไปเฉยๆ เลยละคะ” อรละออพูดอย่างไม่ทุกขรั้น

“คุณกานดาบ่นใหญ่เลย ตอนนั้นคุณภุริเร่งให้เธอทำงานหามรุ่งหามค่ำแล้วจู่ๆ คุณภุริก็เลิกคือๆ พูดแต่ว่าไม่รู้จะทำไปทำไม”

“อีกหน่อยพอมมีโครงการจะแต่งงานมีลูกมีเต้าก็รีบเอาออกมาทำใหม่เองแหละคะ”

คนฟังถึงกับหน้าแดง บิดมือไม่อย่างชัดเขิน ฟ้ารุ่งเฝ้ามองอย่างรู้สึกผิดสังเกต แต่ก็พอจะเดาออก

“ไหนว่ามีอะไรจะคุยกับพี่เยอะแยะ”

หญิงสาวหลบตา ผิวหน้าแดงยิ่งขึ้น

“อรอยากบอกพี่ฟ้าเป็นคนแรก ว่าอร... เอ่อ... รักกับคุณภุริ”

ฟ้ารุ่งนิ่งมองอีกฝ่าย หญิงสาวผู้นี้ช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน

เธอเหมือนเด็กนักเรียนที่แจ่งข่าวมีคนรักกับเพื่อนเด็กนักเรียนด้วยกัน ฟ้ารุ่งก็เคยเป็นอย่างนี้เมื่อยังเป็นวัยรุ่น ด้วยความสุข ความอึดอึดใจที่แอบรักหลงผู้ชายคนหนึ่ง ฟ้ารุ่งบอกมณฑิราว่า กณาทเป็นคนรัก ก่อนที่มณฑิราจะรู้จักกับกณาท

แต่ว่าในความเป็นจริง อีกฝ่ายรู้สึกอย่างไร เธอหาได้เข้าใจไม่อนาคตไม่อาจคาดเดา พอมณฑิรารู้จักและรักกับกณาท เธอจึงต้องชอกช้ำบาดเจ็บและอับอาย

ฟ้ารุ่งจะเตือนอรละอออย่างไรดี ว่าชีวิตจริงไม่ใช่นวนิยายหรือความคิดเพื่อฝัน เธอกุมมือบางๆไว้

“พี่ยินดีด้วยที่คุณอมีความสุข” สีหน้าเปล่งปลั่งมีความสุขของอีกฝ่ายทำให้เธอไม่อาจพูดอะไรมากกว่านั้น

อรละออยิ้มอึดอึดระคนชัดเขิน “เมื่อตอนที่พี่ฟ้าย้ายออกไป คุณภุริไม่สบายมาก สงสัยจะเป็นเรื่องคุณแสงดาวคะ อรยังเคยเจอคุณแสงดาวดวงแพนใหม่เลย เจอกับคุณภุริ คุณแสงดาวยิ้มยั้วๆ เยาะเย้ยยังงี้ก็ไม่ว่า รู้ว่านางสารคุณภุริจังเลย”

ฟ้ารุ่งนั่งฟัง อีกฝ่ายเล่าต่ออย่างคนช่างพูด

“ตอนนั้นคุณภุรีตีหม้อทุกวัน หน้าม้องหมอง ดูไม่ได้เลย งานการไม่เป็นอันทำ พอมาถึงออฟฟิศ ก็เข้าห้องเงียบ ถ้าไม่มีอะไรเร่งด่วนก็ไม่ยอมให้ใครพบเลย ตกเย็นทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว ถึงเปิดประตูออกมา ข้าวปลาก็ไม่ยอมกิน ผอมโทรมลงตั้งเยอะเลยละคะ”

คนเลว... ดีแล้ว... รู้จักเป็นทุกข์เสียบ้าง...

“ออร์กี้ไม่รู้จะติดต่อดีฟ้าอย่างไร เลยเป็นเพื่อนเธอแทนข้าว คุณภุรีรับอรไปทุกวัน ไปๆมาๆ...” หญิงสาวทิ้งคำพูดไว้เพียงนั้น พร้อมกับอาการหัวเราะขวยเขิน ผิวหน้าแดงก่ำ

ฟ้ารุ่ง เต่าออกว่าเกิดอะไรขึ้น

อรละออ รีบพูดต่อเป็นการแก้แค้น

“เดี๋ยวนี้คุณภุรีมีความสุขดีคะ เราไปวัดกันบ่อยๆ ทำบุญให้คุณหญิงกับคุณพี แม่อร์เป็นคนจัดข้าวปลาอาหารทั้งหมด แล้วออร์กี้หัดขับรถ บางทีก็ไปเดินรำกัน”

“เดินรำ ? คุณอรนะหรือคะ” ฟ้ารุ่งหัวเราะกลบเกลื่อนอารมณ์ เครียดที่เกิดจากการฟังเรื่องราวของคนที่ถูกพูดถึง

“แหม อรเดินรำเก่งนี่ มันเป็นวิชาเลือกตอนเรียนมหาวิทยาลัยคะ” หญิงสาวหัวเราะภูมิใจ “คุณภุรีก็เดินได้ สนุกกันใหญ่เลย”

“แล้วเมื่อไหร่จะมีข่าวดีคะ”

“คะ..?” คำถามทำให้อีกฝ่าย งุนงง ฟ้ารุ่งจึงรู้ว่าตนเองพูดผิดไปเสียแล้ว

“ไม่รู้ซิคะ ไม่เห็นคุณภุรีพูดถึง” หญิงสาวพูดซื่อๆ “ตอนนี้เธอกำลังงานยุ่ง เรื่องงานการกับเงินทองของคุณพี..สา่งเท่าไรๆ ก็ไม่จบ คนที่จะเสียประโยชน์ก็ไม่ยอมเปิดเผย ถ้าไม่เรียกร่องไปก็เก็บเงียบกันเฉยเลย”

“อีกหน่อยก็เรียบริ้อย เขาเป็นคนเก่ง คุณอรไม่ต้องกังวลหรอกคะ”

ร่างสูงเดินออกมาจากห้องน่านแล้ว เขามีธุระกับพนักงานอื่น หากพอมองมาเห็นเข้าก็ถึงกับหยุดยืนอยู่กับที่ ภาพของหญิงสาวสองคนที่จับมือกันพูดคุยหัวเราะหัวใครอย่างมิตรสนิทจริงเขาไว้

ชายหนุ่มรู้สึกว่าได้พบฟ้ารุ่งมานานนักหนาแล้ว หลังจากเธอโกรธหนีหาย เขาขับรถวนหาเธออย่างบ้าคลั่ง สืบหาที่อยู่จากหมายเลขโทรศัพท์บ้านของราตรีทั้งๆ ที่อีกใจหนึ่งก็บอกตัวเองว่าถึงแม้เขาพบก็ไม่อาจพาเธอกลับมา ซ้ำจะยิ่งผลักดันให้เธอหนีหาย ก่อความให้เรื่องบาดหมางลูกกลมทำร้ายกันมากขึ้น

เวลานี้เธอหายโกรธเขาแล้วกระมัง เธอจะกลับมาหรือไม่ ชายหนุ่มเดินเข้ามาหา สายตาที่จ้องมอง เหมือนจะบันทึกภาพเธอเก็บไว้ ฟ้ารุ่งชะงักเมื่อหันมาเห็น ตาสบตา ฝ่ายหนึ่งตีมือวิงวอน อีกฝ่ายกลับชิงช้าระว่างระไว

ชายหนุ่มยิ้มให้ เสียงทักอ่อน

“สบายดีหรือ ฟ้า...”

อรละออ หันมา อึมอึมเบิกบานจนไม่ได้สังเกต เห็นสีหน้าของฟ้ารุ่ง

“คุณภุรี... อรกับพีฟ้ากำลังพูดถึงอยู่พอดีเลย”

“พูดถึงว่ายังไง” ชายหนุ่มถาม สายตาวิงวอนจับมองฟ้ารุ่งตลอดเวลา เธอใส่ชุดหลวม บอกให้รู้ว่าครรรค์เริ่มจะเติบโตแล้ว

“อรบอกว่าคุณภุรีงานยุ่งทั้งวัน ต้องสา่งงานเรื่องนั้นเรื่องนี้มากมาย พีฟ้าบอกว่าคุณภุรีเป็นคนเก่ง อรไม่ต้องกังวล”

“จริงหรือครับ”

สายตาวิงวอนที่มองมา ทำให้หญิงสาวต้องเมินหนี ยิ้มฝืนๆ ที่มุมปากกลบเกลื่อนเรื่องบาดหมางในใจ อรละออได้แต่ยินดีจนไม่ได้รู้สึกผิดสังเกตที่พี่สาวช่างมีท่าทีห่างเหินชายหนุ่มกว่าเคย

“เมื่อไหร่จะกลับบ้าน” ชายหนุ่มถาม

อรละออหันมามอง

ฟ้ารุ่งรู้สึกโกรธ เขายังจะเรียกร่องให้เธอกลับบ้านของเขาอีกหรือ หรือเขาไม่รู้ตัว ว่าได้ทำบาปกรรมอะไรไว้บ้าง แล้วยังหญิงสาวผู้นี้อีกเล่า เขาได้ทำอะไรไว้กับเธอ หากว่าฟ้ารุ่งกลับบ้าน ภุรีจะจัดการเรื่องระหว่างเธอ เขา และอรละออ อย่างไร ในเมื่อหญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ผู้นี้ปักใจเชื่ออย่างสนิทใจแล้วว่าเป็นคนที่ชายหนุ่มเลือก.....

ไม่ว่าจะรู้สึกอึดอัดไม่เต็มใจอย่างไร ฟ้ารุ่ง ก็จำเป็นต้องยิ้มต้อนรับชายหญิงที่เดินตามกันลงจากรถยนต์คันใหญ่หรู ที่เลี้ยวเข้ามาจอดในบริเวณที่ว่างเล็กๆ หน้าบ้านใหม่หลังเล็กของเธอ อรละออกระโดดโลดเต้นรำเรริงทักทาย

“บ้านน่ารักจังเลยคะ ดอกไม้ก็เยอะดี พีฟ้าอยู่ที่ไหน ต้องมีดอกไม้เบ่งบานที่นั่น”

ฟ้ารุ่งหัวเราะ “มีคนปลูกให้ ลำพังพีฟ้าเองทำไหวที่ไหน”

“แล้วคนปลูกไปไหนเสียละคะ หรือว่าอยู่ข้างในบ้าน”

ฟ้ารุ่ง ชำเลืองมองคนร่างสูงที่เคียงอยู่ข้างกายอรละออ เห็นใบหน้าที่ขริมอยู่แล้วยิ่งเคร่งเครียดขึ้นอีก

“ไปเข้าเวรครึ่งวัน ประเดี๋ยวก็จะกลับมาคะ”

เธอเดินนำคนทั้งสองเข้าข้างใน อรละออ มองไปรอบๆ ร้องว่า
“ข้างในก็น่ารัก พี่ฟ้าแต่งบ้านเก่งอย่างนี้ คุณกานดาถึงกลัวนัก”
“บ้านยังรกอยู่ค่ะ ยังต้องทำอะไรอีกหลายอย่าง” เธอออกตัว

ชายหนุ่มยังทำสีหน้าขริบเฉย ปวดหนึบๆ ทุกย่างก้าวที่เหยียบ
ย่างลงบน “รังรัก” ของเธอ ทั้งดูเธอสวยใสมีความสุขอย่างผิดตา
เขาส่งถุงอาหารว่างที่แฉะซอในระหว่างทางให้ อรละออ
สองสาวช่วยกันจัดอาหารใส่จาน ฟ้ารุ่งหยิบแก้วและเครื่องดื่ม
ออกมาวางให้ เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องเป็นคนถือไปยื่นให้คนที่รออยู่
ข้างนอก

“ทำไมถึงมาถูกคะ ถ้ามจากพี่ราตรีใช่ไหม”

“แน่นอนแล้ว” อีกฝ่ายยิ้มจนตาหยี “ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เลี้ยวผิด
เลี้ยวถูก วนหาอยู่ตั้งห้ารอบ ความจริงมางายนิดเดียว คราวหน้า
รับรองว่าไม่หลง”

คำว่า “คราวหน้า” ทำให้คนฟังอึดอัดใจ

“มาบ้านพี่จะสนุกหรือคะ สู้พาคุณภริไปเที่ยวจะดีกว่า หรือว่า
ไปวัดกันก็ได้ ยังจะสบายใจกว่ามาบ้านเล็กๆ หลังนี้เยอะเยอะ”

“คุณภริบอกว่าครอบครัวของเธออยู่ที่นี้” คำตอบทำให้คนฟัง
ต้องนิ่งอึดอั้น “คุณภริไม่มีใครอีกแล้วนะคะ พี่ฟ้า ถึงเธอจะมี
โรงงาน มีบริษัท มีลูกน้อง มีเงินมีทอง แต่ที่ไม่มีญาติสนิทที่ไหน
นอกจากพี่ฟ้ากับลูก”

ฟ้ารุ่งถอนใจ ถ้าภริเป็นคนพูดเธอคงโกรธเกรี้ยว แต่ว่าพอมัน
ผ่านออกมาจากใบหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ใจของอรละออ เธอก็ได้แต่อ้าอึ้ง

“พี่ไม่ใช่ญาติที่ดีหรอกคะ คุณอร พี่เห็นแก่ตัว อยากจะมีชีวิต
ของตัวเองเงี้ยบๆ ไม่อยากวุ่นวายยุ่งเกี่ยวกับใครเลย”

“พี่ฟ้าโกรธคุณภริเรื่องอะไรคะ”

ประกายตาของคนถามอ่อนใส บอกความพิศวงสงสัย

ฟ้ารุ่งทำสีหน้าไม่ถูก

“ไม่มีอะไรคะ เป็นธรรมดาของคนที่อยู่ใกล้กันมากเกินไป
ไม่วันใดวันหนึ่งย่อมจะมีปัญหา พี่แยกออกมาอย่างนี้ก็ดีที่สุดแล้ว”

“อรเสียดายวันเก่าๆ ที่เราเคยมีความสุขด้วยกัน”

อรละออพูดซื่อๆ แต่ฟ้ารุ่งจะรู้สึกคล้อยตามก็หาไม่ วันเก่าๆ
สัมพันธ์ภาพที่หลอกลวง ดีแล้วที่จบสิ้นลงเสียได้

ชายหนุ่มยืนอยู่ที่หน้าชั้นกันห้อง มองดูตุ๊กตากระเบื้องตัวเล็ก
ตัวน้อยที่ตั้งเรียงราย ตุ๊กตาสุนัขนานาพันธุ์ สัตว์น่ารักต่างๆ สี
ตุ๊กตาสาวในเครื่องแต่งกายนานาชาติ ฟ้ารุ่งคงเพลิดเพลินไม่น้อย
กับการเลือกซื้อและเฝ้ามองเจ้าสิ่งของเหล่านี้ ที่บ้านหลังใหญ่ที่เธอ
จากมา เธอก็ทิ้งสิ่งของคล้ายๆ กันนี้ไว้ตามมุมนั้นมุมนี้ของห้อง

“ซื้อมาจากที่ไหน” เขาหันมาถาม

ฟ้ารุ่งตอบด้วยน้ำเสียงห่างเหิน

“เห็นที่ไหน ถ้าชอบก็ซื้อที่นั่นค่ะ”

“พี่ฟ้าเข้าใจเลือกของ อะไรๆ ในบ้านดูดีไปหมด ไม่ว่าจะบ้านโน้น
หรือบ้านนี้”

“ที่บ้านโน้น ส่วนใหญ่คุณหญิงกับคุณพี่...” หญิงสาวพูดค้างไว้
แค่นั้น เสียงก็ขาดหายไปเฉยๆ

ชายหนุ่มหันมามอง ยังทันเห็นสีหน้าโศกเศร้าที่เพิ่งจะเบือน
หนีไป เขาอดรู้สึกสะเทือนใจไม่ได้

เขาเดินเข้าไปใกล้ ถามว่า “จ่ายค่าบ้านหมดแล้วหรือยัง”

“ยังค่ะ ผ่อนกับธนาคาร อีกหลายปีถึงจะหมด”

“ต้องใช้เงินอีกเท่าไร ผมจะจัดการให้”

หญิงสาวค้อนวาบ ทำสีหน้าเหมือนจะบอกว่า

... คุณไม่ต้องมายุ่ง...

ภริ รู้ดีว่าฟ้ารุ่งไม่ต้องการให้เขาสอดแทรกยุ่งเกี่ยว เธอมีเงิน
เก็บอยู่บ้างพอสมควร แต่บ้านที่แข็งแรงสวยงามหลังนี้ ในทำเลใกล้
ตัวเมือง ต้องไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ทรัพย์สินสมบัติของพี่ชาย บรรดาสร้อยคอ
นาฬิกา แหวนเพชรแหวนพลอย ของเก๋ล้ำค่าตกทอดจากบิดามารดา
ที่เธอเคยดูแลรักษา แต่ละชิ้นราคาเป็นแสนเป็นล้าน หลังจากจัดการ
พิธีศพ ฟ้ารุ่งได้ส่งคืนมาจนหมด

เก็บเอาไว้ซิ... ภริเคยบอกเธอ แต่ว่าฟ้ารุ่งพูดอยู่คำเดียวว่า
...ไม่ค่ะ มันไม่ใช่ของฉัน...

เก็บไว้ให้ลูกก็ได้

คุณภริช่วยเก็บไว้ให้ก็แล้วกัน ของบางอย่างเป็นของคุณหญิง
กับคุณพ่อของคุณ ฉันทว่าถ้ารักษาไว้ไม่ได้ แล้วจะเสียใจทีหลัง

ตั้งแต่พี่รัชต์บอกให้เธอออกจากบ้าน ฟ้ารุ่งก็ไม่ใช่ภรรยาของเขา
อีกต่อไป แล้วจะเอาคุณสมบัติอันใดมาถือครองทรัพย์สินเหล่านั้น
สิ่งที่ฟ้ารุ่งนำติดตัวมาล้วนเป็นของเธอจริงๆ เงินเดือนสะสมที่แทบจะ
ไม่ได้ใช้ ข้าวของเครื่องประดับที่เป็นของกำนัลจากสามีและคุณหญิง
ผกาก่อนท่านจะเสียชีวิต

พี่รัชต์ทิ้งทรัพย์สินเงินทองไว้เป็นมรดกมากมาย ในตอนแรก
ฟ้ารุ่งรู้รายละเอียดดีกว่าชายหนุ่มผู้เป็นทายาทตามกฎหมายเสียอีก
แต่จะเคยเอ่ยปากขอสักคำก็หาไม่ ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของเธอ
เป็นสิ่งที่ชายหนุ่มยอมรับและยอมรับ เธอหยิ่งทะนง...เหมือนตัวเขา

เองไม่มีผิด

อรระออ เดินดูห้องนั้นห้องนี้ แปลกใจที่ไม่เห็นมีสิ่งของของ “คนที่พี่รัก” ปะปนอยู่ในห้องนอนของฟ้ารุ่งแม่สักชิ้น ทว่าวางอยู่เป็นที่เป็นที่ทางในอีกห้องนอนหนึ่ง

“เตรียมของเด็กหรือยังคะ” หญิงสาวถาม

“ยังคะ เพราะว่าพี่ยังจัดบ้านไม่เสร็จ แต่ซื้อผ้ามาบ้างแล้ว กลัวเหมือนกันว่าเวลาท้องแก่แล้วจะทำอะไรไม่สะดวก ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็คงจะซื้อเอาละคะ”

“อรคงได้แต่ช่วยซื้อให้อย่างเดียว ทำอะไรไม่เป็นเลยละคะ ไม่เหมือนพี่ฟ้า ทำอะไรก็เก่งไปหมด”

ฟ้ารุ่ง พาอรระออเดินดูทั่วบ้าน เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับภุริ ทว่าเมื่อดูทั่วแล้ว อรระออ ก็เดินมาสมทบกับชายหนุ่ม คนทั้งสามนั่งรวมกันที่ชุดเก้าอี้ส่วนที่เป็นที่สำหรับนั่งเล่นและรับแขก อรระออ พุดคุยหัวเราะหัวใคร่ บางครั้งร่างเล็กๆ เอนซบออกของคนร่างสูงที่นั่งข้างๆ มือขาวเล็กเรียวยื่นมาสัมผัสเกาะเกี่ยว แต่ทว่ารอยยิ้มตอบสนองของชายหนุ่มกลับไม่แจ่มใส สายตาที่มองหญิงสาวอีกผู้หนึ่งซึ่งแทบจะไม่ยอมมองเขาเลย กลับซ่อนประกายที่ลึกซึ้งยิ่งกว่า

“ความจริงวันนี้ คุณภุริมีเรื่องสำคัญจะมาปรึกษาพี่ฟ้า” อรระออ พุดขึ้น “เรื่องงานนะคะ”

ฟ้ารุ่งมองเขาขริ้มๆ อย่างถาม ชายหนุ่มจึงพูดอย่างเป็นงานเป็นการอย่างยิ่ง

“ตอนนี้ผมต้องทำงานหลายอย่าง งานของพี่ใหญ่มากเหลือเกิน งานบางส่วนควบคุมได้แล้วก็จริง แต่ก็ยังมีอีกหลายเรื่องที่ยังสะสางไม่จบ ผมแทบจะไม่มีเวลาให้บริษัทตระการเลย ต้องทิ้งบริษัทออกข้างนอกทุกวัน ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้ นอกจากจะไม่มีผลดีแล้วยังอาจจะเกิดความเสียหายได้ มีทางเป็นไปได้สองทาง คือ ปิดบริษัทตระการ หรือถ้าไม่อย่างนั้น คุณก็ต้องดูแลบริหารงานแทนผม”

“อะไรคะ” ฟ้ารุ่งรู้สึกใจหาย “คุณทุ่มเทมาจนขนาดนี้ จู่ๆ จะปิดบริษัทได้เที่ยวหรือ แล้วทางโรงงานอีกล่ะคะ พนักงานอีกเป็นร้อยจะทำอย่างไร”

“ถ้าจำเป็นก็ต้องปิด” เป็นคำตอบที่ฟ้ารุ่งรู้สึกว่าจะช่างไร้หัวใจ “คุณก็รู้งานของพี่ใหญ่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มากมายขนาดไหน ผมจำเป็นจะต้องจับให้อยู่ บริษัทตระการแค่เลี้ยงตัวได้ แต่ว่าผลประโยชน์ไม่ได้น่าสนใจอะไรเมื่อเทียบกับงานอื่นๆ ที่ผมจะต้องดูแลในเวลานี้ หุ่นส่วนคนอื่นๆ ก็ไม่กล้าเข้ามารับงานต่อ หนี้สินเงินกู้ อะไรต่างๆ ก็เป็นเราทั้งนั้นที่คำประกันอยู่”

“พี่ฟ้ามาช่วยคุณภุริบริหารงานสักพักสิคะ” อรระออวิงวอน

“แต่พี่ฟ้าไม่ได้ทำงานนานแล้ว คงเป็นไปได้หรอกคะ”

“งานที่บริษัทตอนนี้ราบรื่นกว่าก่อนมาก สถานะของการตลาดและการเงินผ่านพ้นวิกฤตแล้ว ยิ่งกว่านั้น ผมจะเข้าบริษัทเพื่อช่วยคุณเคลียร์งานทุกวัน ไม่ใช่จะทิ้งไว้ให้คุณคนเดียว”

การต้องกลับมาทำงานด้วยกันเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฟ้ารุ่งจะนึกถึง แต่เธอรู้สึกผูกพันกับงานและบริษัทตระการ และมีความรับผิดชอบเกินกว่าจะบอกปัดปฏิเสธด้วยความพอใจหรือไม่พอใจเป็นส่วนตัว ยิ่งกว่านั้น สีหน้าสดใสกระตือรือร้นเอาใจช่วยของอรระออ ทำให้ฟ้ารุ่งใจอ่อน

พอเธอรับปาก อรระออก็หัวเราะยินดี ขณะที่ภุริแอบไชโยโห่ร้องอยู่ข้างใน.....

กณาทกลับมาถึงบ้านในเวลาบ่าย สีหน้าของผู้ชายสองคนเคร่งขรึมกว่าปรกติยามกล่าวคำทักทาย ส่วน อรระออ มัวแต่ตื่นเต้นกับ “คนที่พี่รัก” จนไม่ได้สังเกตความเคร่งขรึมของบรรดาผู้ใหญ่เฝ้ามอง กณาท ด้วยความชื่นชม

ร่างสูงใหญ่ ผึ่งผายแข็งแรงสมกับที่เป็นทหารหาญ ผิวคล้ำกลับทำให้ดูคมเข้ม ใบหน้าไม่ใช่จะประกอบด้วยเครื่องหนังดงามหล่อเหลาอย่างอีกชายหนึ่ง แต่กลับดูสมเป็นชายชาติตรียิ่งกว่า

ชายหนุ่มวางกล่องกระดาษขนาดเล็กที่ถือมาด้วยไว้บนโต๊ะตรงมุมห้อง ฟ้ารุ่งมองดูอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่ต้องการจะเปิดดูต่อหน้าแขกที่เธอไม่ได้เต็มใจจะต้อนรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฟ้ารุ่งตระหนักดีว่าความบาดหมางของชายทั้งสอง สืบเนื่องมาจากมณทิรา หญิงสาวที่กณาทรัก ซึ่งถูกภุริสลัดทิ้งอย่างไม่ไยดี

แม้จะแปลกใจ เธอก็ไม่มีอาการต่อต้านเมื่อกณาทสัมผัสบ้าง โอบแขนผ่านหลังไหล่บ้างราวกับประกาศความเป็นเจ้าของ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยทำมาก่อน เธอไม่สนใจดวงตาอีกสองคู่ที่มองมาคนหนึ่งสดใสแพรวพราว อีกคนหนึ่งเคร่งขรึมเจ็บปวด

“พี่ณาทเลี้ยงพี่ฟ้าด้วยอะไรคะ” อรระออถามพลางยิ้มจนตาหยีเรียกขานชายหนุ่มอย่างสนิทปากสนิทคำ “เดี๋ยวนี้อ้วนท้วนสดใส ผิดกับเมื่อก่อน ผอมแห้งแรงน้อย เดี่ยวเวียนหัวเดี่ยวหน้ามืด”

“เลี้ยงด้วยหัวใจครับ” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ ส่งประกายตามองฟ้ารุ่ง ซึ่งหันมามีรับอย่างสดใส

“พีคองพอดีพันระยะแพททอง” หญิงสาวบอกเพื่อนรุ่นน้อง
“แล้วพีณาทก็เป็นพ่อครัวมือหนึ่งด้วย”

“ผมใช้หัวใจปรุงอาหาร” เขายังลูกลิ้นเล่น ทั้งๆ ที่พอเพลอตัวก็
ออกจะเคร่งขรึม

“เดี๋ยวนี้พีฟ้าแข็งแรง กลับไปช่วยงานคุณภุรีได้แล้ว”

น้ำเสียงของอรละออรำเริงยิ่ง แต่คนฟังหันมามองหน้าหญิงสาว
อย่างขงใจ

ฟ้ารุ่งร้อนรนอธิบายว่า “ฟ้าจะไปทำงานเฉพาะช่วงนี้เท่านั้นคะ
พีณาท คุณภุรีต้องเคลียร์เรื่องต่างๆ ของคุณพี ฟ้าก็เลยจะช่วยงาน
ที่บริษัทระการชั่วคราว ไม่อย่างนั้นคุณภุรีจะปิดบริษัท เสียขาย
อุตสาหกรรมทำกันมาตั้งนาน แล้วก็ส่งสารพวกคนงานอีกกว่าร้อยชีวิต
งานสมัยนี้ไม่ใช่จะหาง่าย ทุกคนต่างก็มีครอบครัวทั้งนั้น”

สีหน้าของกณาททำให้ชายหนุ่มต้องถามเสียงขรึม

“คุณกณาทขัดข้องหรือเปล่าครับ”

เสียงตอบยิ่งขรึมกว่า “ผมไม่ขัดข้อง ฟ้าคงรู้ดีว่าจะทำอะไร
ความจริงเขาชอบทำงาน อยู่แต่กับบ้านก็น่าเบื่อเหมือนกัน”

เธอเสียงอ่อน “ไม่ใช่ว่าฟ้าเบื่อที่จะอยู่บ้านหรอกคะ ก่อน
คุณหญิงจะเสียฟ้าก็ไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนเลย แล้วก็ไม่ได้เดือดร้อน
สักหน่อย พีณาทกังวลอยู่เรื่อย”

นายทหารวางมือหน้าสีเข้มจับมือบางสีอ่อนของเธอยิ้มๆ และ
หญิงสาวก็ยิ้มรับตอบสนอง

ภุรีได้แต่มองอย่างหม่นหมอง

ฟ้ารุ่งโล่งใจที่ภุรีลากลับ เธอรำลือออระออ ไม่สนใจสายตา
อาลัยาวรรณที่ทอดมองมาครั้งแล้วครั้งเล่า

กณาท เผ่าสังเกต สายตาของภุรีที่มองฟ้ารุ่ง ไม่ใช่แบบญาติ
ธรรมดา และยิ่งจะผูกพันลึกซึ้งกว่าที่ชายหนุ่มผู้นั้นมองสตรีที่เคียงข้าง
มาและกลับด้วยกันในฐานะคนรักเสียอีกด้วยซ้ำ กณาทไม่ได้เอ่ยปาก
เนื่องเพราะฟ้ารุ่ง ไม่มีอาการตอบสนองสนใจอีกฝ่ายหนึ่งแม้แต่น้อย

เธอแทบจะไม่มองภุรี เสียด้วยซ้ำ

พออากาศทุกระพารถคันใหญ่จากไป ฟ้ารุ่งก็กลับมาเป็นตัวของ
ตัวเองอีกครั้ง หญิงสาวยิ้มสดใสเอาใจ นึกคาดเดาว่าการเผชิญหน้า
กับภุรี คงได้กดดันความรู้สึกของกณาท ไม่น้อย

“พีณาทซื้ออะไรมาคะนี่”

เธอถามพลางแกะกล่อง หยิบของกำนัลออกมาชื่นชม ตักตา
กระเบื้องรูปม้าปราดเปรียวต่างอิริยาบถสองตัวสำหรับวางคู่กัน

“พีซื้อตอนที่ไปราชการต่างประเทศ แต่ว่าเก็บไว้ที่ออฟฟิศ”

แต่ว่าเวลานั้นเขายังไม่เลิกกับมณฑิรา เขาตั้งใจซื้อมาให้ใคร.?

“จำได้ไหม ใครร้องให้ไว้วายยที่ตุ๊กต้าม้าตกแตก บอกว่า
ตัวที่เหลือต้องเป็นหม้าย พีต้องซ่อมอยู่ตั้งนาน”

“พีณาทยังจำได้หรือคะ” เธอหัวเราะชื่นบาน ความรู้สึกร้ายๆ
ในอดีตกลายมาเป็นเรื่องไร้สาระยามเมื่อมีความเข้าใจต่อกันและหัวใจ
อิงอวลความสุข

“แต่ว่าต่อมา มันก็ตายทั้งคู่เลย... ฟ้าทุบมันเอง”

“เพราะโกรธพีณาท...” เขามองเธอยิ้มๆ อย่างรู้ “พีขอโทษ
ที่ทำให้ฟ้าเสียใจ”

“ขอโทษอีกแล้ว.....”

เธอหัวเราะอีก เลื่อนกล่องกระดาษที่ยังนอนรออยู่มาเปิด
เป็นโมบายกระเบื้องรูปไบไม้เรียงร้อยกัน ยามจับหวงโลหะชูขึ้น
เจ้าไบไม้ที่เรียงร้อยไว้ด้วยสายโลหะอ่อนบางเส้นเล็ก ทั้งตัวลงมาเป็น
ระยะ ก็กระทบกัน เกิดเสียงกรังกรัง กังวานใสไพเราะ

“น่ารักจังเลย”

ประกายตาเธอวาววาม หวนนึกกลับไปถึงโมบายที่ชายหนุ่ม
เคยชวนให้ “น้องน้อย” ที่เชิงชายหลังคาตรงหน้าต่างห้องสมัยที่ยัง
สนิทสนมชิดใกล้ ก่อนที่เธอจะกระซอกมันขาด เมื่อมีปัญหาบาดลึก
จนทำให้ต้องแยกจากกันไปในครั้งนั้น

“บ้านจะได้ไม่เจียบ” ดวงตาสีเหล็กที่อ่อนโยน มองเธอยิ้มๆ
เหมือนจะบอกความจริงที่เขายังเฝ้านึกถึงอดีตในวัยเยาว์ที่เคยอบอุ่น
เช่นกัน

ฟ้ารุ่งส่งโมบายให้ เมื่อชายหนุ่มป็นเก้าอี้ขึ้นไปผูกร้อยเข้ากับ
คานหลังคาระเบียงหน้าบ้าน ทั้งพวงไบไม้กระเบื้องลงมาเป็นระยะ
ลมอ่อนๆที่พัดมา พาให้ไบไม้กระเบื้องเคลื่อนไหว เกิดเสียงกรังกรัง
ไม่ขาดระยะ

“เสียงเพราะจังเลย”

“แทนเสียงพีณาทบอกรักฟ้า” เขาพูดเหมือนหยอกเย้า

“เหมือนเสียงเดิมตอนฟ้ายังอายุสิบสองขวบเลยหรือคะ”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนโยนเมื่อนึกถึงอดีต ไบหน้าสดใส เสียงหัวเราะ
ของเธอทำให้เขามีความสุขไม่แพ้กัน.....